

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

Protokolant: p.o. staż. Mikołaj Dąbrowski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Pawła Gryzieckiego

po rozpoznaniu w dniach 28 kwietnia 2022 r. oraz 4 lipca 2022 r.

sprawy **P. Z.**

oskarżonego z art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży

z dnia 26 października 2021 r., sygn. akt II K 195/20

1. Ustalając, że przedmiot czynu przypisanego oskarżonego w pkt 1 zaskarżonego wyroku stanowiło 9 metalowych przęseł ogrodzenia w postaci paneli ażurowych, które uległy uszkodzeniu, powodując szkodę dla (...) S.A. z siedzibą w G. w wysokości 441 zł, przyjmuje, że wyczerpuje to znamiona wykroczenia z art. 124 § 1 kw i na podstawie art. 104 § 1 pkt 7 kpsw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpsw oraz art. 45 § 1 kw uchyla zaskarżony wyrok i postępowanie w sprawie umarza.
2. Kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Chodzieży, wyrokiem z dnia 26 października 2021 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 195/20 uznał **P. Z.** za winnego tego, że w dniu 5 kwietnia 2019 r., ok. godz. 14:45, na działce rolnej oznaczonej numerem geodezyjnym (...), obręb (...) B., gm. U., umyślnie uszkodził 12 metalowych przęseł ogrodzenia, w ten sposób, że co najmniej dwukrotnie wjechał kierowanym przez siebie ciągnikiem rolniczym marki U. (...) o numerze rej. (...) z przymocowaną maszyną rolniczą w ogrodzenie, czym spowodował straty w wysokości 1788 zł na szkodę (...) S.A. z siedzibą w O., tj. popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 kk i za to na podstawie wymienionego przepisu w zw. z art. 37a kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. oraz w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk i w zw. z art. 35 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku ograniczenia wolności polegającej na wykonaniu, nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym (k. 371-372). W orzeczeniu tym zaliczono także okres zatrzymania oskarżonego na poczet kary (pkt 2 wyroku) oraz orzeczono o kosztach procesu obciążając nimi P. Z. (pkt 3 wyroku).

Apelację od powyższego wyroku w ustawowym terminie wniósł oskarżony zaskarżając powyższy wyrok w całości. Skarżący zarzucił orzeczeniu naruszenie szeregu norm proceduralnych oraz dopuszczenie się błędów w ustaleniach faktycznych.

Na kanwie tak skonstruowanych zarzutów, apelujący wniósł o uniewinnienie go w całości od stawianego zarzutu popełnienia umyślnego uszkodzenia 12 pręseł na szkodę firmy (...), ewentualnie zmianę wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania (k. 390-400).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna w zakresie dotyczącym ustaleń co do przedmiotu przypisanego oskarżonemu przestępstwa, tj. ilości uszkodzonych pręseł ogrodzenia oraz powstałej w związku z tym szkody, skutkując uznanem zachowania oskarżonego za wykroczenie z art. 124 § 1 kw i uchyleniem zaskarżonego wyroku oraz umorzeniem postępowania w sprawie wobec wystąpienia bezwzględnej, negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia orzekania.

W pierwszej kolejności należało przesądzić kwestię zgodności z prawem czynności podejmowanych na działce nr (...) położonej w miejscowości B., gmina U., stanowiącej własność J. Z. (ojca oskarżonego), co podważał w środku odwoławczym apelujący. Odwołać się trzeba z tego miejsca, do treści prawomocnej i ostatecznej decyzji Wojewody (...) z dnia 10 sierpnia 2017 r., w której wymieniony organ zobowiązał J. Z., właściciela części nieruchomości gruntowej, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...), położonej w obrębie B., gm. U., na której posadowiony jest słup nr 34 napowietrznej linii elektroenergetycznej 110kV, do udostępnienia (...) Sp. z o.o. obszaru o powierzchni 595 m⁽²⁾ na okres 6 miesięcy od dnia zajęcia nieruchomości w celu wykonania prac remontowo-konserwacyjnych na tej linii. Podjęte dnia 5 kwietnia 2019 r. czynności egzekucyjne mające na celu doprowadzenie do udostępnienia (...) Sp. z o.o. części w/w nieruchomości w celu wykonania prac remontowo-konserwacyjnych przy stanowisku słupowym nr 34 mogły więc zostać podjęte albowiem podstawą dla ich przeprowadzenia była opisana wyżej decyzja Wojewody (...). Z przeprowadzonych czynności został też sporządzony protokół, wskazujący na czas, miejsce, osoby uczestniczące w czynnościach oraz sprawozdanie z przebiegu czynności (k. 316), a z treścią tego dokumentu korelują zeznania świadków, biorących udział w przeprowadzaniu czynności egzekucyjnych w dniu 5 kwietnia 2019 r. W świetle powyższego bez znaczenia pozostaje podnoszona przez apelującego okoliczność toczącego się postępowania cywilnego o ustanowienie służebności przesyłu albowiem w postępowaniu tym, gdzie oskarżony będący dzierżawcą nie jest jego uczestnikiem, badane są cywilnoprawne podstawy dla ustanowienia tego rodzaju służebności. Natomiast kwestia czasowego dostępu do części nieruchomości celem przeprowadzenia prac remontowo-konserwacyjnych była przedmiotem postępowania administracyjnego, które zakończyło się wydaniem prawomocnej i ostatecznej decyzji, na mocy której odpowiednie organy mogły i podjęły działania egzekucyjne prowadzące do zrealizowania wskazanej wyżej decyzji Wojewody (...). Stosowne rozważania w tym zakresie poczynił także Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, łącznie z analizą zachowania oskarżonego jako obrony koniecznej posiadacza w celu odparcia samowolnego naruszenia posiadania, zasadnie wnioskując, że brak jest podstaw faktycznych i materialnoprawnych z art. 343 § 1 kc aby uznać zachowanie oskarżonego za prawnie chronione. Powyższe spostrzeżenia ze strony Sądu II instancji były konieczne aby upewnić się czy w sprawie nie zachodzą okoliczności z powodu, których należałoby od razu, bez dalszego dowodzenia, uniewinnić podsądnego od zarzucanego mu czynu. Jest to bowiem wyjątkowa, dopuszczalna przez ustawodawcę i wynikająca z orzecznictwa podstawa do wydania wyroku uniewinniającego, mimo bezwzględnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności czynu oskarżonego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2016 r., WA 7/16, Legalis, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r., sygn. akt IV KKN 264/99, Lex nr 54407). W tym przypadku negatywna przesłanka procesowa została stwierdzona na etapie postępowania apelacyjnego przez Sąd Okręgowy, który ustalił, że z powodu wartości uszkodzonego umyślnie mienia cudzego czyn oskarżonego stanowił wykroczenie z art. 124 § 1 kw, a upłynął ustawowy okres czasu aby sprawcę pociągnąć do odpowiedzialności za ten czyn.

Należało natomiast wskazać, że zgłoszony przez oskarżonego zarzut istnienia w tej sprawie negatywnej przesłanki procesowej w postaci braku wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej okazał się zaś niezasadny. Sąd odwoławczy stwierdził to po podjęciu dodatkowych czynności procesowych zmierzających do zweryfikowania ustaleń Sądu I instancji podmiotu pokrzywdzonego czynem P. Z. z dnia 5 kwietnia 2019 r. A było to konieczne wobec przyjęcia przez Sąd Rejonowy, na bazie pisma spółki (...), że z powodu uszkodzeń wynajętych paneli ażurowych, nie

poniosła żadnych finansowych konsekwencji. W tym celu Sąd II instancji zwrócił się do wynajmującego elementy ogrodzenia spółki (...) S.A. o wskazanie danych właściciela paneli ażurowych i jego adresu oraz dokumenty, w oparciu o które zostały one przekazane temu podmiotowi. W piśmie z dnia 13 maja 2022 r. (k. 462) spółka (...) poinformowała, że w okresie zdarzenia, tj. 5 kwietnia 2019 r. wynajmowała ten sprzęt od firmy (...) Sp. z o.o., na podstawie umowy o współpracy nr (...) z dnia 14 marca 2012 r. Przedmioty te zostały wynajęte w dniu 6 września 2018 r., a zwrócone właścicielowi 2 sierpnia 2019 r. Do pisma tego dołączone zostały dwa dokumenty: protokół zwrotu ogrodzeń nr (...) oraz nota obciążeniowa nr (...). Oba dokumenty pochodziły od Spółki z o.o. (...) – właściciela paneli ażurowych wynajętych spółce (...) S.A., użytych podczas prac w dniu 5 kwietnia 2019 r. Informacje zawarte w tych dokumentach uznać należało za wiarygodne, a ich prawdziwości nie przeczył żaden dowód z tych zgromadzonych w niniejszym postępowaniu. Wcześniejsze, odmienne ustalenia Sądu Rejonowego w tym zakresie opierały się wyłącznie na pisemnym oświadczeniu pokrzywdzonego. W odpowiedzi na pismo Sądu Rejonowego w Chodzieży (...) S.A. wskazała, że nie dysponuje dokumentami świadczącymi o wartości uszkodzonych przęseł oraz poniesionych kosztach z tytułu naprawy ogrodzenia. Podmiot ten dodatkowo podał, że uszkodzone elementy ogrodzenia zostały wycenione przez pokrzywdzonego na kwotę 1788 zł, lecz po zwrocie przęseł właścicielowi nie wystawił dokumentu obciążającego spółkę (...) obowiązkiem naprawienia szkody (pismo z dnia 8 września 2020 r., k. 172). Nie było podstaw by odmówić przymiotu wiarygodności dokumentom uzyskanym przez Sąd Okręgowy w trakcie postępowania odwoławczego. Miały one kluczowe znaczenie dla ustalenia rzeczywistej wysokości szkody jaka powstała wskutek niezgodnego z prawem zachowania P. Z., które podjął w dniu 5 kwietnia 2019 r., a także wskazania podmiotu będącego osobą pokrzywdzoną w tej sprawie. Należy podać, że z protokołu zwrotu ogrodzeń o numerze (...) wynika jednoznacznie, że spółka (...) S.A. zwróciła spółce (...) Sp. z o.o. 74 sztuki sprawnych paneli ażurowych, 9 sztuk uszkodzonych paneli, a jednego nie zwróciła w ogóle. W rubryce „Zniszczone, pozostają u klienta” nie odnotowano ani jednej sztuki. Sąd Okręgowy analizując protokół zwrotu ogrodzeń dostrzegł ręczne zapiski u dołu, w których odnotowano, że uszkodzonych było 10 paneli ażurowych, a 1 miał być dodatkowo zniszczony. Niemniej jednak treść tych adnotacji była niezgodna ze sporządzoną kilka dni później notą obciążeniową i dlatego Sąd Okręgowy ocenił te zapiski jako nieistotne dla ustalania rzeczywistej wysokości szkody. Przechodząc do omówienia noty obciążeniowej wystawionej w dniu 8 sierpnia 2019 r. należało podać, że zgodnie z treścią tego dokumentu pokrzywdzony, czyli (...) S.A. została zobowiązana do zapłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. łącznej kwoty 441 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie 9 sztuk paneli ażurowych (9x 49 zł = 441 zł). Dodatkowo w nocie obciążeniowej zawarte jest obciążenie w kwocie 149 zł za 1 sztukę brakującego elementu ogrodzenia. Zdaniem organu odwoławczego ta ostatnia pozycja nie może być wliczana do łącznej wysokości szkody albowiem oskarżonemu przypisano jedynie uszkodzenie elementów ogrodzenia, a nie dokonanie ich zniszczenia. Takie zniszczenia nie wynikały też z policyjnego protokołu oględzin miejsca (k. 15-16) gdzie była mowa wyłącznie o uszkodzeniu elementów ogrodzenia czy z materiałów poglądowych w postaci dokumentacji fotograficznej. Pokrzywdzony Sądowi nie wyjaśnił z jakich powodów wynajmujący nie zwrócił jednego panelu ażurowego właścicielowi, a z uwagi na brak wpisu w tabeli o zniszczonych elementach i opis czynu zarzucanego, brak było podstaw faktycznych i procesowych aby ten brakujący panel objąć wyrokiem. W rozliczeniach zostały też ujęte elementy ogrodzenia w postaci stóp plastikowych, jednak te pozostawały poza analizą gdyż nie stanowiły one przedmiotu zarzutu. Uwzględniając wszystko powyższe, bazując na obu omówionych wyżej dokumentach uzyskanych od pokrzywdzonego Sąd II instancji ustalił, że wysokość szkody powstałej poprzez niezgodne z prawem zachowanie P. Z. wynosiła łącznie 441 zł. Stwierdzenie tej okoliczności miało istotne znaczenie dla kontroli odwoławczej zaskarżonego orzeczenia albowiem ostatecznie doprowadziło do wydania wyroku uchylającego i umarzającego postępowanie, o czym będzie jeszcze mowa w dalszej części uzasadnienia. Zdaniem organu odwoławczego należało uznać za wiążące informacje podane przez pokrzywdzonego dopiero na etapie postępowania odwoławczego, gdyż w przeciwieństwie do wiadomości przekazanych Sądowi Rejonowemu, wiadomości podane później znajdowały potwierdzenie w dwóch ważnych dokumentach w postaci protokołu zwrotu ogrodzeń z dnia 2 sierpnia 2019 r. i nocie obciążeniowej z dnia 8 sierpnia 2019 r.

Powyżej analizowane dowody z dokumentów były też rozstrzygające w kwestii ustalenia pokrzywdzonego w tej sprawie. Wynikało z nich jasno, że podmiotem pokrzywdzonym zachowaniem P. Z. było (...) Sp. z o.o., gdyż to właśnie ten podmiot poniósł realne koszty z tytułu uszkodzenia 9 sztuk paneli ażurowych przez oskarżonego. Zauważyć należy, że zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa oraz wnioski o ściganie zostały złożone w tej sprawie właśnie

przez spółkę (...) Sp. z o.o., a więc bezpośrednio pokrzywdzonego zachowaniem P. Z.. Mylił się więc podsądny we wniesionym środku odwoławczym podnosząc, że zaistniała negatywna przesłanka procesowa z art. 439 § 1 pkt 7 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 kpk, w postaci braku wniosku o ściganie od pokrzywdzonego. Aczkolwiek, zaznaczyć trzeba, że wątpliwości skarżącego w tym zakresie były uzasadnione skoro wedle pierwotnej informacji przekazanej przez spółkę (...) jako wynajmującego, ta nie poniosła żadnej szkody materialnej w związku z uszkodzeniem paneli ażurowych przez oskarżonego.

Pozostając w temacie bezwzględnych ujemnych przesłanek procesowych, Sąd Okręgowy po uzyskaniu od pokrzywdzonego wymienionych wcześniej dwóch istotnych dla tej sprawy dokumentów, z urzędu stwierdził przeszkodę procesową nakazującą uchylenie kontrolowanego wyroku i umorzenie postępowania. Jak podano już powyżej, dowody w postaci protokołu zwrotu ogrodzeń nr (...) oraz noty obciążeniowej (...) pozwoliły na ustalenie rzeczywistej wysokości szkody jaka powstała poprzez zachowanie P. Z. z dnia 5 kwietnia 2019 r., które doprowadziło do uszkodzenia 9 sztuk przeseł ogrodzenia w postaci paneli ażurowych. Szkoła ta opiewała łącznie na kwotę 441 zł. Odmienne od przyjętego przez Sąd Rejonowy ustalenie tej okoliczności spowodowało, że czyn zarzucany P. Z. nie wyczerpywał wszystkich znamion przestępstwa z art. 288 § 1 kk, a stanowił wykroczenie z art. 124 § 1 kw albowiem wartość szkody nie przekraczała 500 zł. Przestępstwo umyślnego uszkodzenia mienia jest czynem przepołowionym i w zależności od wysokości powstałej szkody stanowi przestępstwo lub wykroczenie, w tym wypadku, przy szkodzie w wysokości 441 zł czyn stanowił wykroczenie.

Wobec zmiany opisu i kwalifikacji prawnej czynu na wykroczenie z art. 124 § 1 kw niezbędna była weryfikacja pod kątem ujemnych przesłanek procesowych wymienionych w art. 5 § 1 kpsw. Podkreślić bowiem trzeba, że okoliczności wyłączające postępowanie uwzględnia się z urzędu w każdym stadium postępowania. Sąd Okręgowy skupił uwagę na przesłance przedawnienia karalności wykroczenia. Stwierdzenie upływu terminu przedawnienia po wydaniu wyroku w pierwszej instancji i po złożeniu odwołania, ale przed przekazaniem sprawy sądowi odwoławczemu, powinno prowadzić do umorzenia procesu jeszcze przez sąd pierwszej instancji. W przypadku natomiast, gdy okoliczność tę stwierdzi dopiero sąd odwoławczy, to on powinien umorzyć postępowanie (T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, 2008, s. 75). Również proces w sprawie o wykroczenie jest niedopuszczalny, gdy nastąpiło przedawnienie orzekania (art. 5 § 1 pkt 4 kpsw). Przedawnienie orzekania następuje z chwilą ustania karalności wykroczenia. Zgodnie z art. 45 § 1 kw karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok. Jeżeli jednak w tym okresie postępowanie zostało wszczęte, karalność wykroczenia ustaje z upływem dwóch lat od zakończenia tego okresu. Przedawnienie orzekania jest negatywną przesłanką procesową o charakterze bezwzględnym i jest podstawą do uchylenia zaskarżonego wyroku oraz umorzenia postępowania wobec stwierdzenia przedawnienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r., sygn. akt V KK 223/03, OSNKW 2003, poz. 2183; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2005 r., sygn. akt V KK 235/05, OSNKW 2005, poz. 1628). Wskazany w art. 45 § 1 kw warunek przedłużenia okresu przedawnienia karalności wykroczenia jest spełniony wtedy, gdy w ciągu roku od jego popełnienia postępowanie o wykroczenie zostało wszczęte przez prezesa na podstawie art. 59 § 2 kpsw, jeżeli zaś stanowiący wykroczenie czyn został początkowo oceniony jako przestępstwo, także wówczas, gdy w tym samym okresie zostało wszczęte postępowanie przygotowawcze przeciwko osobie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003 r., sygn. akt I KZP 9/03, OSNKW 2003/11-12, poz. 92). Przenosząc powyższe rozważania na grunt kontrolowanej sprawy należało stwierdzić, że w dniu 6 kwietnia 2019 r. wydano w tej sprawie postanowienie o wszczęciu dochodzenia (k. 37) i tego samego dnia postawiono zarzuty P. Z., a więc to właśnie w dniu 6 kwietnia 2019 r. prowadzone postępowanie karne wkroczyło w fazę in personam. Wszczęcie postępowania przeciwko osobie nastąpiło więc w okresie roku liczonego od dnia popełnienia czynu, a przez to karalność wykroczenia z art. 124 § 1 kw stanowiącego przedmiot tego postępowania ustala z upływem 3 lat liczonych od dnia popełnienia czynu zabronionego, czyli z dniem 5 kwietnia 2022 r. Przedawnienie karalności czynu nastąpiło więc w okresie kiedy sprawa toczyła się już przed Sądem Okręgowym, dlatego to właśnie ten organ był zobowiązany do wydania orzeczenia o uchyleniu zaskarżonego orzeczenia i umorzeniu postępowania, co uczynił w wydanym dnia 4 lipca 2022 r. wyroku.

Na koniec należało jeszcze raz wspomnieć, że przedawnienie orzekania nie stoi na przeszkodzie uniewinnieniu obwinionego w sytuacji przewidzianej w art. 62 § 2 kpsw, a także w sytuacjach nadzwyczajnych związanych z kasacją

i wznowieniem postępowania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2006 r., sygn. akt II KK 34/06, Lex nr 192978; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 1997 r., sygn. akt I KZP 1/97, OSNKW 1997/5-6, poz. 42). Powyższe jest naturalną konsekwencją tego, iż nie można przyjąć ustania karalności czynu na skutek przedawnienia, jeżeli zgodnie z ustaleniami dowodowymi czynu w ogóle nie popełniono. W związku z tym, że apelujący we wniesionym środku odwoławczym negował swoje sprawstwo oraz winę Sąd Okręgowy prześledził zasadność przyjętych przez organ niższej instancji ustaleń faktycznych odnośnie zachowania się P. Z. w dniu 5 kwietnia 2019 r. i nie stwierdził żadnych uchybień w tym zakresie. Przyjęty stan faktyczny zdarzenia będącego przedmiotem tego postępowania karnego został ustalony w oparciu o szereg wiarygodnych dowodów i nie było podstaw by przeciwnie przyjmować, że P. Z. nie dokonał zarzucanego mu czynu, do którego (co warto zaakcentować) wpraw przyznał się, a następnie próbował się wycofać z tych oświadczeń.

Sąd odwoławczy, mając na względzie treść art. 436 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpsw, ograniczył rozpoznanie wniesionego przez oskarżonego środka odwoławczego do jedynie tych zarzutów, które miały znaczenie dla wydania w tej sprawie orzeczenia o charakterze kasatoryjnym. Bezprzedmiotowe byłoby rozpoznawanie przez Sąd II instancji podnoszonych przez oskarżonego pozostałych zarzutów proceduralnych oraz należących do kategorii błędu w ustaleniach faktycznych skoro zaistniała w przedmiotowej sprawie negatywna przesłanka procesowa z art. 104 § 1 pkt 7 kpsw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpsw w zw. z art. 45 § 1 kw nakazująca uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania. Sąd odwoławczy prześledził jedynie poprawność przyjętych ustaleń faktycznych co do istoty sprawy by zweryfikować, czy występowały jednoznacznie, widoczne na pierwszy rzut oka, podstawy do uniewinnienia P. Z. od stawianego mu zarzutu. W efekcie czego organ II instancji nie stwierdził powodów przemawiających za wydaniem tego typu rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy uwzględniając ustalenia odnośnie wysokości szkody poczynione na etapie postępowania odwoławczego oraz mając na względzie treść art. 400 § 1 kpk stwierdził, że przedmiot czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1 zaskarżonego wyroku stanowiło 9 metalowych przęseł ogrodzenia w postaci paneli ażurowych, które uległy uszkodzeniu, powodując szkodę dla (...) S.A. z siedzibą w G. w wysokości 441 zł i przyjął, że wyczerpywało to znamiona wykroczenia z art. 124 § 1 kw. Natomiast z uwagi na wystąpienie bezwzględnej ujemnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia orzekania z uwagi na ustanie karalności czynu, działając w oparciu o art. 104 § 1 pkt 7 kpsw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpsw oraz art. 45 § 1 kw organ odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i postępowanie w sprawie umorzył, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w pkt 2. Podstawą tego orzeczenia stanowią art. 119 § 2 pkt 1 kpsw i art. 634 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpsw. Wobec umorzenia sprawy kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.

Hanna Bartkowiak